

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De gratia magna compunctionis, & larga effusione lachrymarum, in
communicatione corporis Christi. XXI

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

De femina, meritis B. Mariae Virginis, à fauce desperationis liberata.

N eadem ciuitate Schiedam erat foemina quaedam pusillanimis & timorata, quam diabolus in desperationis barathrum ferè præcipitauerat. Obiecit namque ei sæpius per somnium scedulam, cum peccato quodam ab ea commisso, quasi necdum diuinitus dimisso nec dimittendo: cum tamen ipsa illud sacramentaliter sæpius confessa absolutionem suscepisset, & poenitentiam iniunctã egisset, Cum ergo cordis sui angustias huic virgini crebrius exponeret, & illa benignis consolationibus desolatam refoueret, nec tamen quantum vellet, circa eam proficeret, eo quod princeps mortis, nouis semper terroribus per somnium eam, sicut prius, conturbaret, dicens: Nequaquam manus meas euadere poteris, quia literis istis te mihi confirmatam & subiugatam habeo.

2. Contigit ergo quadam vice, vt virgo orationibus dedita, ad caelestia raptã, eundem videret dæmonem chartam ipsam in manu gestantem: sed manu B. Mariae Virginis de manu eius violenter est ablata & rupta. Potens enim erat misericors Domina, omnia machinamenta diaboli dissoluere, & tristem animam fiducia bonæ spei consolari. Hæc postmodum virgo sensibus corporeis restituta, domino Ioanni Walteri confessori suo retulit, malitiam diaboli per pietatem B. Virginis destructam ostendens. Post hæc femina prædicta, sicut prius, desolationis suæ querimonias coram virgine deposuit: quam illa blandè consolans, tacita tamen chartæ destructione, præcepit vt secura deinceps esset, nec quicquam mali super hoc sibi euenturum formidaret. Sed & se ipsam obsidem pro conscientia illius in die iudicij offerens, ac diuinæ pietati per omnia confidens, ab omni præhabita trepidatione liberam eam reddidit & pacatam.

CAPVT XXI.

De gratia magna compunctionis, & larga effusione lachrymarum, in communicatione corporis Christi.

Nunc consequenter dicenda sunt aliqua, de statu sacre communionis huius deuotissime virginis: qualiter ipsa (aspirante diuina gratia) paulatim profecit ad altiora dona, frequenter accipiendo pretiosi corporis Christi sacramenta.

2. Eo igitur tempore ariditatis suæ (quando virgo adhuc nescia spiritualis dulcedinis, langueret in lectulo acerbissimi doloris)

fuit

fuit deuotus quidam sacerdos, Dominus Ioannes Pot dictus, qui eam bis in anno communicare solebat, & primitus ad meditationem Dominicæ passionis informauerat. Hic ergo curam gerens salutis agræ virginis, eum quodam die eam communicaturus esset, accipiens in manibus suis sacram & incontaminatam hostiam, indicabat ei seriosè latis & affectuosè, quatenus aspiceret & susciperet eum, quem in manu tenebat: sciens pro certo, quia ille foret Dominus Deus creator suus, qui pro ipsa fuerat incarnatus passus, ac mortuus: qui etiam omnem, quam patiebatur tribulationem, copiosissimè sibi esset remuneraturus, ac omnem dolorem mitigaturus. Quibus verbis aded statim ipsa compuncta fuit, & quasi quibusdam igniferis amatorijs iaculis vulnerata. Et sicut prius præ dolore cordis & impatientia sensus, non poterat cessare à lachrymis multis: ita & nunc per quindenam ferè vel amplius, non valebat se continere à fletibus, præ magnitudine contritionis & diuini amoris. Dolebat namque & plorabat, pro cæcitate præteritæ negligentæ & obtusitatis suæ diuturna, in qua tandiu impatiens & inconsiderata fuit: quòd nec matris nec cuiuscunque hominis consolationem admittere poterat, nec causam lachrymarum alicui indicare.

3. Exhinc iam recepto salutari sacramento cum magna contritione, cœpit frequentibus consolationibus diuinis refoueri, licèt nondum per raptum contemplationis excederet. Nec ramen interrogantibus, volebat causam lachrymarum suarum patefacere: ne manna absconditum, quod gustauerant, perderet, sed reticendo, securius in corde seruaret. Vtebatur autem per diuinâ dispensationem huiusmodi consolationibus octo ferè annis, antequam inciperet extaticè rapi extra corporis sensus.

4. His igitur duobus adiutorijs, scilicet sacra communicatione corporis Christi, & deuota meditatione Dominicæ passionis, quasi quibusdam duobus amorosis brachijs, amplexabatur dilectum Sponsum suum Iesum Christum. Ideoque confidenter cum sponsa in amoris cantico dicere poterat: (cuius ineffabilis dulcedinis gratiam in se frequenter per experientiam sentiebat) Fasciculus myrrhæ dilectus meus mihi, inter vbera mea commorabitur. Sicut enim myrrha mortuorum corpora à putrefactione præseruat, ita & quotidiana passionis Christi exercitatio, mentem eius ab impatientia & murmure præseruabat. Et sicut panis materialis manducantem roborat, ita susceptio corporis Christi spiritum eius reficiens, vitam & lætitiâ ei conferebat.